บทที่ 1

ปัณรสีไม่ชอบต่อคิวร้านอาหาร!

นอกจากไม่อยากเสียเวลาแล้ว เธอยังไม่อยากเปลืองเงินกับอะไรที่สุดท้ายก็ไม่พ้นกองอยู่ในท่อระบายน้ำ ทว่าความจำเป็นทางการเงินทำให้ตลอดหลายสัปดาห์ที่ผ่านมาเธอต้องยืนต่อคิวซื้ออาหารตามคำสั่งของลูกค้าที่ใช้บริการแอพพลิเคชั่นสั่งอาหาร บ่อยครั้งต้องรอคิวนานร่วมชั่วโมง แต่ถ้าการรอคอยนำมาซึ่งค่ากินอยู่และค่ารักษาพ่อ ปัณรสีก็ยินดี

"คิวที่สามสิบห้าได้แล้วค่ะ"

หญิงสาวรีบสาวเท้าไปหาพนักงาน พร้อมจ่ายเงินค่าบะหมี่เจ้าดังย่านเยาวราช ก่อนย้อนกลับมาหย่อนอาหารลงในกล่องโฟม แล้วเคลื่อนรถออกไปบนถนนท่ามกลางการจราจรอันแสนคับคั่ง

หวนนึกถึงเสียงประชดประชันของลูกค้าเจ้าของบะหมี่ที่เพิ่งวางสาย ปัณรสีก็เร่งเครื่องยนต์ลัดเลาะไปตามถนนใหญ่ด้วยความลนลาน รีบบึ่งไปถึงทางม้าลายข้างหน้า แต่คงเพราะไม่ทันสังเกตเห็นน้ำมันเครื่องเลอะบนพื้น รถของเธอจึงไถลลื่น ด้านขวาของกันชนขูดกับประตูรถยนต์คันหนึ่งเข้าจนเกิดเสียง

กรรม! เฉี่ยวรถอะไรไม่เฉี่ยวดันเฉี่ยวรถหรู แล้วดูท่าเจ้าของรถจะเป็นคนใหญ่คนโตทีเดียว คะเนจากผู้ชายสวมสูทดำท่าทางขึงขังที่ก้าวลงมาจากที่นั่งข้างคนขับ หน้าตาดุดันแบบที่ปัณรสีเคยเห็นในหนังไม่มีผิดเพี้ยน

"ขี่รถยังไงน้อง ไม่เห็นเหรอว่ามีรถจอดอยู่" ชายคนนั้นชี้ไปยังรอยถลอกบริเวณประตูหลังฝั่งเดียวกัน

ปัณรสีปลดหมวกกันน็อคออก ผมยาวสลวยทิ้งตัวลงบนลาดไหล่ก่อนยกมือขึ้นพนม

"หนูไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ค่ะพี่ พื้นมันลื่นจริงๆ"

ชายคนนั้นก้มมองพื้นที่มีรอยน้ำมันเครื่องก็คลายสีหน้าเคร่งขรึมลง แต่ก็ยังไม่วายถามเสียงแข็ง

"แล้วจะรับผิดชอบยังไงล่ะน้อง"

เจอคำถามนี้ปัณรสีถึงกับหน้าเผือดสี เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดซึมขึ้นบนหน้าผาก ริมฝีปากสั่นด้วยความร้อนใจ "หนูไม่มีเงินจริงๆ ค่ะพี่ แค่ค่าส่งอาหารวันนี้ยังไม่พอจ่ายเลยค่ะ พี่ช่วยบอกนายของพี่อย่าเอาความหนูเลยนะคะ หนูไหว้ล่ะค่ะพี่"

ถ้าลงไปคุกเข่ากับพื้นแล้วช่วยเปลี่ยนใจผู้ชายตัวใหญ่ได้ ปัณรสีคงทำไปแล้ว แต่ที่ทำได้ก็เพียงพนมมือไหว้อย่างนอบน้อม ชายคนนั้นดูอึกอักมองกลับไปยังคนขับรถที่เปิดกระจกลงมาแล้วกวักมือ

"นายให้ขึ้นรถ จะไฟเขียวแล้ว"

ปัณรสียังไม่ทันเห็นหน้าผู้เป็นนาย ผู้ชายคนนั้นก็เปิดประตูแล้วก้าวเข้ามาบังช่องว่างนั้นจนมิด

"ไปเถอะ!" แม้ไม่เห็นหน้าเจ้าของน้ำเสียงทรงอำนาจแฝงความรำคาญ แต่ก็ทำให้หญิงสาวรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงได้ ดีเหมือนกันที่ไม่เห็นหน้า ไม่เช่นนั้นเธอคงปากคอสั่น พูดผิดพูดถูกเป็นแน่

"ขอบคุณมากนะคะพี่ ฝากขอบคุณเจ้านายของพี่ด้วยนะคะ"

ปัณรสีพนมมือไหว้ มองรถหรูเคลื่อนตัวออกไปเมื่อสัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว รถหรูขนาดนี้ค่าซ่อมคงเหยียบหมื่น แต่เธอหาเงินได้แค่หลักร้อย จะเอาเงินที่ไหนไปจ่าย โชคยังดีที่เขาตัดรำคาญแบบนั้น

เสียงแตรจากรถที่แล่นมาทางด้านหลังดังขึ้นให้เธอออกรถ ปัณรสีจึงรีบบึ่งรถออกไปตามเส้นทางที่ระบุไว้ในแผนที่ ทว่ายิ่งใกล้พิกัดในแผนที่เท่าไร หัวคิ้วของหญิงสาวก็ยิ่งย่นเข้าหากันจนเป็นโบ เพราะพื้นที่โดยรอบไม่ได้แออัดเต็มไปด้วยตึกรามบ้านช่องอย่างที่ลูกค้าอธิบายไว้ทางโทรศัพท์ แต่กลับเป็นตึกแถวร้างเรียงกระจายกัน มีคนอาศัยบางตา เธอสอดส่ายสายตาไปมาอย่างระแวดระวัง พิกัดอยู่ข้างหน้าอีกไม่ถึงสิบเมตร มันไม่ใช่บ้านคน แต่เป็นโกดังร้างย่านชานเมือง

ความกลัวทำให้ปัณรสีหยุดรถไว้บริเวณลานซีเมนต์ตรงทางเข้าด้านหน้าพลางกดโทรศัพท์หาลูกค้า

"บ้านลูกค้าอยู่ตรงไหนคะ หนูใกล้ถึงแล้วค่ะ แต่ไม่แน่ใจว่าใช่รึเปล่า"

"ฉันว่าจะโทรศัพท์ไปหาพอดี ฉันออกมาแล้วล่ะ รอไม่ไหว"

"อ้าว แล้วบะหมี่ของลูกค้าล่ะคะ มีคนอยู่บ้านไหมคะ หรือให้คนข้างบ้านรับไว้แทนได้ไหมคะ"

"ไม่มีใครอยู่บ้าน แล้วคนข้างบ้านฉันก็ไม่สนิทด้วย"

"แล้วจะให้หนูทำยังไงล่ะคะ หนูก็บอกแล้วว่าคนเยอะ แต่ลูกค้าก็ยืนกรานจะรอ"

"เอ๊ะ จะมาโทษฉันได้ยังไง รอนานแบบนี้ใครจะหิ้วท้องรอไหว" ปลายสายตวาดแว้ด

"แล้วค่าอาหารพวกนี้ล่ะคะ"

"เธอเก็บไว้กินเองแล้วกัน แค่นี้นะ ไม่ต้องโทรมาอีกล่ะ" ยังไม่ทันจะค้าน ปลายสายก็วางไปเสียแล้ว ค่าอาหารน่ะไม่เท่าไร แต่ค่าส่งที่ปาเข้าไปตั้งสองร้อยกว่าบาทเนี่ยสิ ใครจะรับผิดชอบ

วันนี้คงเป็นวันซวยแน่ๆ นอกจากเฉี่ยวรถคนอื่นแล้ว ปัณรสียังถูกเบี้ยวค่าส่งอีกต่างหาก เธอลองโทรศัพท์ไปปรึกษาบริษัทให้บริการแอพพลิเคชั่น ทางนั้นยินดีช่วยเรื่องค่าส่ง เพราะเธอมีประวัติการทำงานดี ส่วนบะหมี่ห้าห่อก็เก็บไว้เป็นมื้อเย็นของแม่และพี่สาวแทนแล้วกัน

จังหวะที่เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋า กำลังจะติดเครื่องมอเตอร์ไซค์ จู่ๆ เสียงปืนก็ดังเปรี้ยงขึ้น พร้อมเสียงกรีดร้องแหลมของเธอ ตามมาด้วยเสียงเอะอะของผู้ชายสามสี่คนด้านในโกดังร้าง

แม้จะยังไม่เห็นตัว แต่ปัณรสีก็พยายามสตาร์ตเครื่องอีกครั้งเพื่อขี่รถหนีไปจากที่นี่ แต่เจ้าแก่ของพ่อกลับส่งเสียงแต๊ดๆ แล้วหยุดทำงานไปเสียเฉยๆ ใช้มาร่วมสิบห้าปีดันมาเสียเอาวันที่จำเป็นเนี่ยนะ

เสียงฝีเท้าที่กำลังดังมาจากด้านในโกดังร้างทำให้ปัณรสีอับจนหนทาง เหลียวซ้ายแลขวาก็ไม่เห็นอะไรที่พอกำบังตนเองได้ นอกจากกองสังกะสีและเศษเหล็กกองโตบริเวณหน้าโกดัง เขาว่าที่ที่ปลอดภัยที่สุดก็คือที่ที่เสี่ยงภัยที่สุด ปัณรสีคงได้พิสูจน์ความจริงในวันนี้

เธอทิ้งมอเตอร์ไซค์คาไว้ตรงนั้นแล้ววิ่งสุดฝีเท้า แทรกตัวเข้ามาหลบอยู่หลังกองแผ่นสังกะสีผุๆ มองลอดช่องว่างระหว่างสังกะสีไปด้วยหัวใจเต้นรัว วินาทีแห่งความเป็นความตาย เงินทองไม่ได้สำคัญอีกแล้ว บทสวดอะไรที่พอนึกออก เธอก็ขนมาท่องในใจจนหมด

ชายในชุดสูทสีดำสองคนเดินขึงขังออกมา เหลียวซ้ายแลขวาไม่เห็นเจ้าของมอเตอร์ไซค์ จึงเปิดกล่องโฟมหยิบถุงก๋วยเตี๋ยวขึ้นมาดู

"สงสัยเป็นคนแถวนี้ผ่านมาล่ะมั้ง กูบอกมึงแล้วว่าอย่ายิงขู่ไอ้เวรนั่น"

"ก็มันกวนตีนนายนี่หว่า เป็นมึงก็ทำแบบกูเหมือนกัน แล้วนี่จะทำไงกับไอ้คนขี่มอ'ไซค์นี่ดีวะ"

"กูว่าคงหลบไปได้ไม่ไกล"

"มึงไปทางโน้น เดี๋ยวกูดูทางนี้เอง"

เห็นสองคนนั้นแยกย้ายกันไปคนละทาง ปัณรสีก็แทบกลั้นหายใจ กลัวแม้แต่ว่าลมหายใจของตนจะผลักให้แผ่นสังกะสีเขยื้อน เธอยังตายตอนนี้ไม่ได้ หากเธอตายแล้วใครจะดูแลบ้านและจ่ายค่ารักษาพ่อ

ชายคนนั้นเดินผ่านหน้ากองสังกะสีแล้วอ้อมไปทางด้านหลัง ไม่ต่างจากอีกคน เธอกำลังจะถอนหายใจโล่งอก จู่ๆ ประตูโรงงานก็ถูกเลื่อนออก ชายสองคนนั้นจึงรีบวิ่งมารอรับผู้เป็นนาย

"นายจะกลับแล้วหรือครับ"

ผู้ชายที่ถูกเรียกว่า 'นาย' ยังหนุ่มมาก สูทสีเทาควันบุหรี่ส่งให้เรือนกายสูงใหญ่ราวกับนายแบบดูเคร่งขรึมและทรงอำนาจ เรือนผมดกดำ กรอบหน้ามีแนวกรามแกร่งที่เด่นชัด รูปตาเรียวยาวซ่อนดวงตาสีดำจัดทำให้ใบหน้าดูกระด้างดุดัน จมูกโด่งแหลม ริมฝีปากหยักได้รูปสวย ผิวสีน้ำตาลแบบคนที่เล่นกีฬากลางแจ้ง พอประกอบเข้ากับเรือนร่างล่ำสันยิ่งส่งเสริมความน่าเกรงขาม หากไม่ได้เจอกันในสถานการณ์คับขันแบบนี้ ปัณรสีคงคิดว่าเขาเป็นนายแบบที่กำลังถ่ายนิตยสารธุรกิจ

แต่พออยู่ในช่วงความเป็นความตายแบบนี้ ปัณรสีไม่นึกติดใจรูปลักษณ์หล่อบาดตา นอกจากอยากหนีไปให้เร็วที่สุด

"กลับเถอะนิพนธ์" ผู้ชายคนที่ยืนใกล้เขาคือคนเดียวกับผู้ชายที่ลงจากรถยนต์หรูคันนั้น

"แต่ว่านายครับ มีคนแปลกหน้าเห็นเรื่องวันนี้นะครับ"

ผู้เป็นนายหรี่ตามองไปรอบๆ ก่อนหยุดจ้องอยู่ตรงกองสังกะสีที่ปัณรสีซ่อนตัวอยู่ หรือว่าเขาจะเห็นเธอซ่อนตัวอยู่ในนี้

"ก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่ง" เขาแสยะยิ้มเหี้ยม แววตายามจ้องมองทางนี้บ่งบอกว่า...*เขารู้!*

ปัณรสีเหงื่อแตกพลั่ก แทบหยุดหายใจยามเห็นผู้ชายที่ชื่อนิพนธ์เดินมาทางนี้

"นิพนธ์...กลับ!"

"แต่ว่านายครับ..."

"กลับ!"

ไม่มีใครกล้าปฏิเสธเมื่อนายออกคำสั่ง ทุกคนเริ่มแยกย้ายกันตามหน้าที่ของตน ช่วงขายาวก้าวมาที่รถพลางหันมองทางกองสังกะสีอีกรอบ ริมฝีปากของเขาบิดเป็นรอยหยัน แววตาคมกริบเปล่งประกายกล้าที่ปัณรสีดูไม่ออกว่าเขากำลังยิ้มเยาะรึเปล่า

ครู่เดียวรถคันนั้นก็แล่นออกไป แล้วรถตู้คันยาวสีเทาเข้มติดฟิล์มดำมืดก็แล่นจากด้านหลังมาจอดด้านหน้าโกดังร้าง ก่อนที่ชายอีกสองคนจะหิ้วปีกผู้ชายหน้าตาปูดบวมเหมือนถูกซ้อมออกมาจากด้านใน ท่อนขาอ่อนปวกเปียกถูกลากถูลู่ถูกังมากับพื้นก่อนถูกโยนไว้หลังรถตู้ ปัณรสีต้องกัดริมฝีปากไว้ด้วยซ้ำ เพราะกลัวว่าตนจะเปล่งเสียงหวีดร้องออกไปจนเป็นเหตุให้ถูกจับได้

หญิงสาวซ่อนตัวอยู่ตรงนั้นเกือบห้านาทีจนแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครในโกดัง แล้วก็ไม่มีใครย้อนกลับมา เธอจึงค่อยๆ คลานออกมาจากที่ซ่อน สูดหายใจเข้าแรงๆ ราวกับว่าไม่ได้หายใจเต็มปอดแบบนี้มาเป็นปี หันไปมองมอเตอร์ไซค์คันเก่าก็พบว่ามันนอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้น เพราะคนของมาเฟียผู้นั้นคนหนึ่งถีบมันจนล้ม แล้วถุงน้ำแกงในกล่องบนรถก็แตกกระจายและไหลนองออกมาเปื้อนพื้น

เรียวมือบอบบางขยับยกมอเตอร์ไซค์ขึ้นตั้งตรง สำรวจดูร่องรอยบอบช้ำของมอเตอร์ไซค์ แล้วก็เริ่มคิดว่าเธอควรปลดระวางเจ้าแก่นี่รึยัง ขืนใช้งานมันต่อมีหวังครั้งหน้าเธออาจไม่มีชีวิตรอดแล้วก็เป็นได้

บทที่ 2

สองอาทิตย์ต่อมา

ปัณรสียืนหมุนตัวอยู่หน้ากระจกหลายรอบเพื่อตรวจเช็กว่าเครื่องแบบที่สวมใส่มีรอยยับย่นตรงไหนรึเปล่า ผมยาวที่ม้วนเป็นมวยไว้บนศีรษะอย่างสุภาพมีเส้นผมหลุดลุ่ยลงมาหรือไม่

แม้ได้งานเป็นคุณครูเกือบสองอาทิตย์แล้ว แต่หญิงสาวก็ตื่นเต้นทุกครั้งที่ได้ตื่นเช้าไปโรงเรียน งานนี้เป็นงานที่แม่รักและทำจนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย หญิงสาวอยากสานต่อความฝันของแม่ เธอจึงเลือกอาชีพนี้ตั้งแต่ตอนมัธยมต้น

"ส่องยังกะว่าจะสวยขึ้นงั้นแหละ" คำเหน็บแนมดังมาจากสาวสวยที่กำลังนั่งพิงหัวเตียงในห้องนอน

"ปั้นรู้น่าว่าปั้นไม่สวยเท่าพี่โป้"

"แกไม่สวยเลยต่างหาก ไม่ใช่สวยไม่เท่าฉัน"

"เจ็บนะเนี่ย พี่โป้จะตอกย้ำปั้นไปถึงไหน" ปัณรสีตัดพ้อด้วยน้ำเสียงทีเล่นทีจริง เพราะสิ่งที่พี่สาวแท้ๆ กรอกหูทุกเมื่อเชื่อวันนั้นเป็นเรื่องจริง

"ฉันแค่เตือน แกจะได้ไม่โดนผู้ชายหลอก เวลามันบอกแกสวย รู้ไว้เลยว่ามันตอแหล หวังไถเงินจากเด็กซื่อๆ ไม่เคยมีแฟนอย่างแก"

"พี่โป้!"

"ทำไมล่ะ ฉันพูดผิดตรงไหน ขี้เหร่อย่างแกคงไม่เคยมีใครจีบล่ะสิ"

คำพูดกระแทกแดกดันนั้นยิ่งตอกย้ำปมด้อยเรื่องหน้าตาจืดชืดของเธอเมื่อเทียบกับใบหน้าสวยเฉี่ยวเย้ายวนของพี่สาว เวลาไปไหนมาไหนกับปรียากร เธอมักเป็นตัวเปรียบเทียบให้พี่สาวเด่นขึ้นเสมอ

รูปร่างของปรียากรสูงเพรียว ผิวขาว ดวงตากลมโต จมูกเล็ก ปากอิ่มเย้ายวน ไม่ใช่เพียงแค่นั้น พระเจ้ายังมอบทรวงอกอวบอิ่ม เอวเล็กคอดสะโพกผาย และก้นเด้งงอนสวยเป็นออพชั่นแถมท้าย

ขณะที่ปัณรสี...คิดแล้วก็อยากไปเกิดใหม่ เธอมีใบหน้ารูปไข่ก็จริงแต่มีผิวขาวเหลืองออกซีด ตาโตก็จริงแต่สายตาดันสั้นจึงต้องสวมแว่นตากรอบหนา จมูกก็เล็ก ปากก็ไม่เย้ายวน แล้วหน้าอกกับแผ่นหลังก็แทบแยกกันไม่ออก เอวกับสะโพกไม่ต้องพูดถึง ดูรวมๆ แล้วเหมือนจะเท่ากันด้วยซ้ำ

'บอกโป้นะว่าพี่คิดถึง' รุ่นพี่ที่โรงเรียนที่เธอแอบชอบฝากให้เธอบอกรักพี่สาว ขณะที่เพื่อนในห้องกลับคะยั้นคะยอ

'ให้พี่โป้โทรกลับหาเราหน่อยสิ เราโทรไป พี่โป้ก็อ้างว่ายุ่งตลอด'

ปัณรสีเป็นได้แค่ 'ที่รับฝาก' ไม่เคยเป็น 'ที่รัก' ของใครเลย

ไม่เคยมีใครใช้คำว่า 'แฟน' กับเธอเลยสักครั้ง ไม่เคยมีใครบอกรักให้รื่นหู อย่างมากก็แค่โทรคุยกันไม่กี่ครั้งแล้วเขาก็จากไป เหมือนเธอเป็น 'ตัวเลือก' ระหว่างรอปรียากรหันมาสนใจ

ไม่รู้จักคำว่า 'ฟิน' อย่างที่คนชอบพูดกัน ได้จ้องตา จับมือ หรือแม้แต่จูบกันอย่างดูดดื่มเป็นอย่างไร ปัณรสีไม่เคยสัมผัสเลยสักครั้ง อย่างมากก็แค่จินตนาการผ่านพระเอกซีรี่ส์เกาหลี...ก็เท่านั้นเอง!

เธอผลักความคิดน้อยเนื้อต่ำใจนั้นทิ้ง แล้วหันมายิ้มให้พี่สาวที่คอยดูแลเธอแทนแม่มาแต่เล็ก

"ทำไมพี่โป้ตื่นเช้าล่ะ เมื่อคืนก็กลับดึก"

"ฉันกลับสว่างย่ะ ไม่ได้กลับดึก"

"เมื่อไรจะเลิกสักทีนะพี่โป้ ปั้นไม่ชอบอาชีพนี้เลย"

"แกไม่ชอบก็เรื่องของแก ชอบไม่ชอบช่วยให้อิ่มท้องได้ไหมล่ะ"

"แต่งานที่พี่โป้ทำไม่อาจเชิดหน้าบอกใครต่อใครได้หรอกนะ"

"ฉันไม่สนใจว่าใครจะรู้หรือไม่รู้ แล้วก็ไม่แคร์พวกปากหอยปากปูอย่างป้าอิ๋วข้างบ้านด้วย"

"ป้าอิ๋วไม่ได้เป็นแบบนั้นสักหน่อย ป้าอิ๋วก็แค่เป็นห่วง"

"อย่างนั้นไม่เรียกห่วงหรอกย่ะ เขาเรียกสอดรู้สอดเห็น แกมันซื่อแยกแยะไม่ออกหรอกว่าใครดีไม่ดี"

"แต่อย่างน้อยปั้นก็รู้ว่างานที่พี่โป้ทำมันไม่ดี เปลืองตัว แล้วก็ไม่เหมาะกับผู้หญิง"

"ฉันแค่เต้นบนเวที ไม่ได้นั่งให้พวกเสี่ยปู้ยี่ปู้ยำเสียที่ไหน"

"แต่ถ้าเงินถึง พี่โป้ก็ยอมออกไปด้วยไม่ใช่เหรอ ถึงปั้นไม่เคยไปแต่ปั้นก็ไม่โง่จนดูไม่ออก"

"ข้อแรกฉันไม่ขายตัว ฉันจะไปก็ต่อเมื่อฉันพอใจ ถ้าหล่อแล้วเงินถึงสวยๆ แบบฉันยังไม่เล่นตัว แล้วขี้เหร่แบบแกจะเล่นตัวทำไม ชีวิตจะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้"

ปัณรสีถอนหายใจแรงๆ "ทำไมพี่โป้ถึงคิดแบบนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะอกหักจากแฟนคนแรก พี่โป้ก็คง..."

"แกเลิกพูดถึงมันสักทีถ้ายังคิดว่าฉันเป็นพี่สาวแกอยู่"

"ก็เพราะพี่โป้เป็นพี่สาวที่ปั้นรักน่ะสิ ปั้นถึงได้เตือนแล้วเตือนอีก ยอมโดนพี่โป้ดุ ยอมโดนด่าว่าขี้เหร่"

"ฉันไม่ได้ด่า แค่พูดความจริง"

"เอาล่ะๆ ปั้นไม่เถียงแล้ว เดี๋ยวปั้นไปทำงานสาย"

ปัณรสีคว้ากระเป๋าผ้าขึ้นสะพายไหล่ กำลังจะเดินออกจากห้อง จู่ๆ ปรียากรก็แทรกขึ้นเสียงแหลม

"ไอ้กระเป๋าแถมฟรีแบบนี้เลิกใช้สักที เห็นแล้วมันเคืองลูกกะตา แกไปเปิดตู้ฉันโน่น อยากได้ใบไหนก็หยิบไป ฉันให้ยืม" แม้พี่สาวใจป้ำให้ใช้กระเป๋าราคาหลายหมื่น แต่ปัณรสีกลับใช้ไม่ลงเมื่อนึกถึงสิ่งที่พี่สาวต้องแลกมา

"ปั้นไม่อยากใช้ของที่ได้มาจากเงินแบบนั้น"

"ฉันก็บอกแล้วว่าไม่ได้ขายตัว แกจะเรื่องมากอะไรนักหนา คิดเสียว่าฉันมีเซ็กซ์กับแฟน แล้วบังเอิญว่าแฟนฉันรวย เขาก็เลยเปย์ให้ฉันไง"

"แต่พี่โป้เปลี่ยนแฟนไม่ซ้ำหน้าแบบนี้ จะเรียกว่าแฟนได้ไง"

"เสียตัวแล้วได้เงิน มันก็ดีกว่าโดนหลอกฟันฟรีแล้วถูกเฉดหัวทิ้งไม่ใช่เหรอ"

"พี่โป้!" ปัณรสีหน้าเผือดสี รีบปีนขึ้นเตียงไปกอดคอพี่สาว "ปั้นขอโทษ ปั้นไม่ได้ตั้งใจ"

"แกคงสะใจใช่ไหมที่ทำฉันเจ็บได้ เกลียดฉันมากใช่ไหมปั้น"

"ปั้นขอโทษนะพี่โป้ ปั้นผิดไปแล้ว ปั้นไม่พูดแล้วก็ได้ พี่โป้อย่าร้องไห้นะ" ปัณรสีลูบหลังพี่สาว ไม่แน่ใจว่าเพราะถูกแฟนคนแรกทิ้งไปอย่างไม่ไยดีรึเปล่า ปรียากรจึงหันมายึดอาชีพกลางคืน แต่เดาว่าคงมีส่วนหันเหชีวิตของพี่สาวจากโลกสว่างมาสู่โลกสีเทาทึมไม่น้อยเลย

"ใครว่าฉันร้องไห้ แกนี่ขี้เหร่แล้วยังจะซื่อบื้ออีก"

ปัณรสีคลายอ้อมแขน แล้วทุบหัวไหล่พี่สาวเบาๆ "พี่โป้อ่ะ หลอกปั้นได้ไง คนอุตส่าห์เป็นห่วง"

"ก็แกมันซื่อน่ะสิถึงได้โดนหลอกง่าย ไปทำงานได้แล้วไป ฉันจะนอน"

"งั้นเย็นนี้เลิกงานแล้วปั้นแวะไปหาพ่อก่อน พี่โป้อยากกินอะไรไหม เดี๋ยวปั้นซื้อกลับมาฝาก"

"ไม่เอาหรอกย่ะ ฉันไม่อยากรีดเลือดจากปูขี้เหร่"

"พี่โป้!" ปัณรสีมุ่ยหน้า แต่พอเห็นสีหน้าของปรียากรดีขึ้น เธอก็ค่อยใจชื้น โดนแซวโดนว่าว่าขี้เหร่ก็คุ้มหากทำให้พี่สาวสุดที่รักอารมณ์ดี

เหลืออีกแยกเดียวก็จะเลี้ยวรถออกจากซอยแล้ว ทว่ามอเตอร์ไซค์คันเก่ากลับเกเรและดับไปในที่สุด ตอนแรกเธอตั้งใจจะดาวน์คันใหม่ แต่พอนึกถึงเงินในกระเป๋ากับค่ารักษาของพ่อก็เลยตัดสินใจยืดเวลาออกไปอีก

"อย่ามาเสียตอนนี้สิ กำลังรีบเลย" ปัณรสีลงจากมอเตอร์ไซค์ ก้มๆ เงยๆ ดูเจ้าแก่อย่างจนปัญญา นี่ก็ปาเข้าไปหกโมงสิบห้าแล้ว กว่าจะฝ่ารถติดไปโรงเรียนก็น่าจะอีกครึ่งชั่วโมง แต่พอรถมาเสียแบบนี้อาจทำให้เธอไปสาย

"มอ'ไซค์เป็นอะไรเหรอปั้น" เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้นจากด้านข้างพร้อมกับรถยนต์สี่ประตูสัญชาติญี่ปุ่นเคลื่อนมาจอด แล้วพี่ชายข้างบ้านสุดหล่อประจำซอยก็ลดกระจกลงมา

"สงสัยจะเสียค่ะพี่เอ๋" ปัณรสีเกือบจะขอติดรถไปด้วยแล้วหากไม่เห็นแฟนสาวของเขานั่งอยู่ข้างๆ

"เสียอีกแล้วเหรอปั้น พี่ว่าขายทิ้งดีกว่าไหม" พิมพ์พรออกความเห็นพลางยกนาฬิกาขึ้นดู "ออกช้าพิมพ์จะสายนะคะเอ๋ เช้านี้พิมพ์มีประชุมด้วย"

เห็นท่าทางละล้าละลังของโภคิน ปัณรสีจึงเป็นฝ่ายเอ่ยเสียเองว่า

"ไม่เป็นไรค่ะพี่เอ๋ เดี๋ยวปั้นเข็นไปให้ร้านปากซอยเองค่ะ พี่เอ๋ไปเถอะค่ะ"

"แล้วปั้นจะไปทำงานยังไง"

ชื่นใจจังที่ได้ยินพี่ชายข้างบ้านเป็นห่วง แต่ทันทีที่เหลือบเห็นใบหน้า

บูดบึ้งของพิมพ์พร เธอก็ต้องพับความฟินเก็บเข้าไปในใจเงียบๆ ฝืนยิ้มแล้วโบกมือหย็อยๆ "ไม่เป็นไรค่ะพี่เอ๋ เดี๋ยวปั้นเรียกพี่วินแถวนี้แหละค่ะ"

"ปั้นบอกแล้วว่าไม่เป็นไรก็ไปเถอะค่ะเอ๋ เดี๋ยวพิมพ์จะสายนะคะ"

"ถ้างั้นพี่ไปก่อนนะ มีอะไรปั้นโทรหาพี่แล้วกัน"

โภคินล่ำลา ก่อนนำพาหัวใจดวงน้อยของเธอติดตามไปด้วย

แม้ว่าเขาไม่ใช่หนุ่มหล่อสุดฮอตของโรงเรียนเหมือนที่ปรียากรเป็นดาวโรงเรียน แต่โภคินก็เป็นเด็กเรียนหน้าตาสะอาดสะอ้าน อนาคตไกล เขาน่ารัก อบอุ่น และแสนดีเสมอต้นเสมอปลาย ตั้งแต่ปัณรสียังเล็ก เวลาเธอกับพี่สาวกลับมาจากโรงเรียนก็จะได้เขานี่แหละคอยสอนการบ้าน เวลาใกล้สอบเขาก็ช่วยติวหนังสือให้

เขาอายุมากกว่าปัณรสีเกือบสิบปีแต่ก็ยังหนุ่มแน่น ยิ่งอยู่ในเสื้อเชิ้ตพับแขนขึ้นมาที่ข้อศอกกับกางเกงผ้าขนาดพอดีตัวแล้วล่ะก็ หล่อออร่าจับจนเธอเก็บไปฝันเลยเชียว แล้วก็ไม่ใช่แค่เธอที่แอบสนใจเขา สาวๆ ในซอยนี้ล้วนกล่าวขวัญถึงโภคินไม่ต่างจากเธอ ติดตรงที่ป้าอิ๋ว ข้าราชการครูเกษียณอายุ แม่ของโภคินค่อนข้างดุและหวงลูกชายมาก

"รถเป็นอะไรไปล่ะปั้น"

"เสียน่ะค่ะป้าอิ๋ว" ปัณรสียกมือไหว้ป้าอิ๋วซึ่งขี่จักรยานกลับจากซื้อของสดจากตลาดห่างจากซอยนี้ไปไม่ไกลนัก ป้าอิ๋วเป็นผู้หญิงร่างเล็กไว้ผมซอยสั้น เวลาพูดจาก็มักลงเสียงชัดถ้อยชัดคำเพราะเคยเป็นครูมาก่อน ป้าอิ๋วชอบความเป็นระเบียบเรียบร้อย อยู่ในกฎในเกณฑ์ ดังนั้นพอพิมพ์พรย้ายมาอยู่กับลูกชายทั้งที่ยังไม่แต่งงาน ป้าอิ๋วจึงไม่พอใจมาก แต่ก็ไม่อาจขัดใจลูกชายสุดที่รักได้

"ทำไมไม่ติดรถตาเอ๋ไปล่ะลูก ธนาคารพี่เขาก็อยู่แถวโรงเรียนปั้นด้วย"

"ปั้นเกรงใจค่ะ พี่พิมพ์จะรีบไปประชุม ปั้นไม่อยากให้เสียเวลาน่ะค่ะ"

"จะไปเกรงใจทำไม แม่คนนั้นต่างหากที่มาขออาศัย ต้องเป็นฝ่าย

เกรงใจมากกว่า"

ปัณรสียิ้มเจื่อน เรื่องภายในบ้านระหว่างแม่ผัวลูกสะใภ้ เธอไม่อยากยุ่งเกี่ยวแล้วก็ไม่เคยคิดพาตัวเองไปเป็นหมากให้ป้าอิ๋วใช้พรากคนรักทั้งสองจากกันด้วย

"ปั้นว่าจะเข็นรถไปให้ช่างซ่อม ป้าเล็กเปิดร้านแล้วใช่ไหมคะป้าอิ๋ว"

"เปิดแล้วจ้ะ รายนี้ตื่นมานั่งสมาธิตั้งแต่ตีห้า ไม่รู้ทำได้ไง นี่ป้าก็เพิ่งแวะคุยกับเล็กมาหยกๆ เล็กชวนป้าไปปฏิบัติธรรม ตั้งสิบห้าวันมือถือก็ห้ามใช้ นี่ป้าก็คิดอยู่นะ ห่วงบ้าน ห่วงลูก ป้าไม่อยู่สักคนใครจะดูแล"

"ไปกับป้าเล็กเถอะค่ะ พี่เอ๋โตแล้ว พี่พิมพ์ก็อยู่ทั้งคน ยังไงก็ดูแลพี่เอ๋ได้อยู่แล้ว"

"เพราะแม่นั่นอยู่ด้วยน่ะสิป้าถึงห่วง ขืนปล่อยไว้ตั้งครึ่งเดือน เดี๋ยวแม่นั่นเผลอคิดว่าเป็นบ้านของตัวเอง นี่ขนาดเป็นคนอาศัยยังวางก้ามงานบ้านไม่หยิบจับ อ้างว่าทำงานข้างนอกมาเหนื่อยๆ แล้วป้าเป็นคนใช้รึไง" ป้าอิ๋วบ่นขรม ที่จริงปัณรสีอยากยุป้าอิ๋วให้ตะเพิดพิมพ์พรไปเสียให้พ้นทางรัก แต่คงเพราะเธอเลือกเหตุผลมากกว่าหัวใจ ปัณรสีจึงเลือกเจ็บอยู่เพียงฝ่ายเดียว

"พี่พิมพ์คงไม่ทำอย่างนั้นหรอกค่ะ"

"ปั้นไม่รู้อะไร แม่นี่ร้ายกาจมาแต่ไหนแต่ไร ป้าบอกเอ๋ตั้งกี่ครั้ง เอ๋ก็ไม่ยอมเชื่อ ตาสว่างเมื่อไรล่ะป้าจะรีบยุให้เขี่ยแม่นั่นทิ้ง"

ขืนอยู่นานกว่านี้ป้าอิ๋วคงขนสารพัดข้อด้อยของพิมพ์พรมาเผาอีก ปัณรสีจึงแสร้งยกนาฬิกาขึ้นมาดู

"ปั้นขอตัวก่อนนะคะป้าอิ๋ว เดี๋ยวจะสาย"

"ไปเถอะลูกไป เย็นนี้กลับมาแวะมาทานข้าวบ้านป้าสิลูก"

"ปั้นว่าจะไปเยี่ยมพ่อด้วยค่ะ กลัวจะกลับมาดึก"

"แล้วอาการพ่อเราเป็นยังไงบ้างล่ะ"

"ก็ทรงๆ ทรุดๆ ค่ะป้าอิ๋ว"

"เนี่ยแหละนะ ถ้าไม่ใช่เพราะทำงานกับพวกเจ้าพ่อก็คงไม่เป็นแบบนี้หรอก แม่เลี้ยงเราก็ใช่ย่อย มีเท่าไรก็หมดกับบ่อน ส่วนพี่สาวเราก็เหมือนกัน ทำตัว...เฮ้อ อย่าให้ป้าพูดเลย มีแต่เรื่องให้รำคาญใจ ปั้นรอดมาเป็นผู้เป็นคนได้แบบนี้ ป้าต้องชมเล็กเขานะเนี่ย สอนปั้นมาดี"

ปัณรสีพยักหน้าคล้อยตาม หากไม่ได้ป้าเล็กคอยพยุงไว้เวลาเกือบเพลี่ยงพล้ำ บางทีปัณรสีอาจเลือกเดินทางที่สบายอย่างพี่สาวก็เป็นได้

บทที่ 3

แม้เคยมีประสบการณ์ยืนรับลูกศิษย์จากอ้อมอกของพ่อแม่ที่หน้าโรงเรียนตอนฝึกสอนมาบ้างแล้ว แต่พอรับหน้าที่เป็นคุณครูจริงๆ ปัณรสีกลับเหงื่อซึม หน้าแดงเรื่อจนพนิดา คุณครูประจำชั้นห้องเดียวกันออกปาก

"ตื่นเต้นเหรอปั้น"

"ค่ะพี่นิ่ม"

"ใหม่ๆ ก็แบบนี้แหละ ไม่มีอะไรหรอก" คุณครูสาววัยสามสิบสามผู้มีใบหน้าหวานยิ้มปลอบ

ปัณรสีโคลงศีรษะรับ ข่มความตื่นเต้นด้วยรอยยิ้มชื่นมื่น เด็กบางคนยังเล็กมากก็ร้องงอแงไม่อยากจากพ่อแม่ แต่บางคนก็เดินเข้ามาอย่างร่าเริง เธอยืนประจำตรงจุดนี้อีกพักใหญ่ ปล่อยให้พนิดาเข้าไปดูแลนักเรียนในห้อง พอเกือบแปดโมงจึงหันไปบอก รปภ.

"นักเรียนน่าจะหมดแล้ว ปิดประตูเถอะค่ะลุง" คุณครูสาวออกความเห็น

"ยังไม่ได้หรอกครับคุณครู ยังขาดอีกคน ขืนปิดประตู เดี๋ยวมีพังประตูเข้ามากันพอดี"

ยังไม่ทันขาดคำ รถตู้สีดำคันใหญ่ก็เคลื่อนเข้ามาจอดหน้าประตูโรงเรียน

พร้อมกับเด็กตัวน้อยผมสีน้ำตาลเข้มซึ่งเป็นขาแสบจอมสายประจำห้องของเธอก็เดินหาวนอนลงมาจากรถโดยมีพี่เลี้ยงสาวตามลงมาด้วย

"ไหว้คุณพ่อสวยๆ ค่ะ" หญิงสาวซึ่งน่าจะเป็นพี่เลี้ยงทักขึ้น เด็กชายร่างป้อม ตากลมแป๋วจึงหันกลับมาโค้งแบบก้นกระดกเรียกสายตาเอ็นดูจากปัณรสีได้ชะงัดนัก

"เดี๋ยวเย็นนี้ปาป๊ามารับนะลูก" เสียงทุ้มอ่อนโยนทว่าแฝงไว้ด้วยความทรงอำนาจดังมาจากเบาะด้านใน ปัณรสีเพิ่งมายืนรับนักเรียนวันนี้วันแรก ไม่เคยเห็นพ่อของวาคินมาก่อนจึงนึกฉงนเพราะน้ำเสียงค่อนข้างคุ้นหู

"ฮะ!" เด็กชายคลี่ยิ้มแป้น โบกมือหย็อยๆ ให้คนที่นั่งด้านใน

"คุณครูเพิ่งมาใหม่เหรอคะ ไม่เคยเห็นเลย" พี่เลี้ยงสาวเปรยขึ้น

"ค่ะ ครูเพิ่งมาทำงานได้สองอาทิตย์ น้องคินอยู่ห้องเดียวกับครูเองค่ะ"

ปัณรสียื่นมือไปหาเด็กชายร่างป้อมหมายจะผูกมิตร แต่จอมแสบกลับวิ่งตื๋อเข้าไปในโรงเรียนแทน ทำเอาคุณครูสาวป้ายแดงยิ้มเจื่อน

"อย่าถือสาเลยค่ะครู ฤทธิ์เยอะไปอย่างนั้นเอง ฝากด้วยนะคะ"

"ยินดีค่ะ" ปัณรสีพยักหน้ายิ้มๆ รู้สึกได้ว่ามีสายตาของคนในรถตู้มองมา แต่กระจกหน้าต่างติดฟิล์มสีทึบจึงไม่เห็นหน้าผู้ปกครอง เธอจึงฝากบอกผ่านพี่เลี้ยงไปว่า "ไม่ต้องห่วงนะคะ คุณครูจะดูแลน้องคินให้ดีค่ะ"

แม้หันหลังเดินเข้าประตูโรงเรียนมาแล้ว ปัณรสีก็ยังรู้สึกว่าแผ่นหลังของตนร้อนวาบเหมือนถูกสายตาของคนในรถตู้จับจ้องไม่ห่าง จึงเร่งฝีเท้าเพื่อหลบความรู้สึกแปลกใหม่ที่ตามไล่หลัง

เวลาพักกลางวันเป็นช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายก็จริง แต่ปัณรสีกลับเพลิดเพลินยามเห็นเหล่าเด็กตัวน้อยส่งเสียงเจื้อยแจ้ว เดินไปเดินมาให้วุ่น ยกเว้นเด็กคนหนึ่งที่ดูแปลกแยกจากเพื่อนๆ ก็คือจอมสายประจำห้อง

นอกจากดูหยิ่งถือตัวแล้ว เด็กน้อยยังได้รับอภิสิทธิ์หลายอย่างมากกว่าเด็กคนอื่น ทั้งชุดเครื่องนอนต้องนุ่มกว่าคนอื่น จานชามต้องเป็นลายการ์ตูน แม้อาหารจะเหมือนเด็กคนอื่นแต่ก็มักได้ทานก่อนเพื่อนเสมอ

'อย่าไปแตะเชียวนะปั้น น้องคินน่ะลูกมาเฟียเลยนะ' พนิดาเคยเตือนตอนเธอเข้ามาทำงานวันแรกๆ 'ขนาดทำให้รถ ผอ. เป็นรูพรุน ผอ. ยังไม่กล้าแจ้งตำรวจเลย'

ปัณรสียกมือขึ้นทาบอกด้วยความตกใจ 'แล้ว ผอ. ไปแหย่อะไรมาเฟียล่ะคะ'

'ก็มีครูคนหนึ่งตีน้องคินจนเป็นรอยช้ำม่วงเลยนะ พ่อน้องคินโกรธมากก็เลยเตือน ผอ. แบบนี้'

'แล้วทำไมครูคนนั้นต้องตีแรงขนาดนั้นล่ะคะ น้องยังเด็กอยู่เลย'

'คงอารมณ์เสียมาจากที่บ้าน ว่ากันว่าสามีนอกใจก็เลยลงไม้ลงมือกับเด็ก ตอนนี้ลาออกไปแล้ว แต่พี่ได้ยินเขาเม้าท์ว่า ผอ. จ่ายเงินเพื่อให้ลาออกจะได้จบเรื่องจบราว'

'เป็นแบบนี้ก็แย่สิคะ'

'จะว่าแย่ก็พูดยากเหมือนกันนะปั้น ตั้งแต่ลูกเขาเข้าเรียนเมื่อปีก่อนเขาก็เป็นสปอนเซอร์ใหญ่ของโรงเรียนมาตลอด พวกของเล่นในสนามเด็กเล่นที่เห็นใหม่เอี่ยมนั่นก็มาจากเงินเขาทั้งนั้น คนเขาเม้าท์กันให้แซ่ดว่ารถคันใหม่ที่มาแทนคันที่เป็นรูพรุน นั่นก็มาจากเงินมาเฟียคนนั้น'

'เขาคงจะรักลูกมากเลยนะคะถึงเปย์หนักขนาดนี้'

'โอ๊ย ใครอย่าได้ไปแตะเชียวล่ะ มีร้อนๆ หนาวๆ แน่'

แล้วปัณรสีเป็นใครเล่าถึงหาญกล้าเอื้อมมือลูบเส้นผมนุ่มสีน้ำตาลเข้มด้วยความเอ็นดู ดวงตากลมแป๋วจ้องมองเธออย่างสงสัย ก่อนเบี่ยงศีรษะออกคล้ายกับว่าไม่ชอบให้ใครมาแตะเนื้อต้องตัว

"อร่อยไหมคะน้องคิน"

เด็กน้อยพยักหน้าพลางก้มหน้าก้มตาทานข้าวต่อไปเงียบๆ และมีระเบียบ ไม่มีข้าวหกเลอะเทอะเหมือนเด็กคนอื่นราวกับว่าเขาถูกฝึกให้อยู่ในระเบียบวินัยมาตั้งแต่เล็ก ทั้งที่วาคินเพิ่งอายุแค่หกขวบ

แต่เห็นแบบนี้ใช่ว่าจะเรียบร้อยเป็นผ้าพับไว้ เพราะเผลอเมื่อไรจอมแสบมักจะตีหน้าซื่อแกล้งเพื่อนด้วยใบหน้าเรียบเฉย ทว่าแอบแย้มรอยยิ้มมุมปากนิดๆ

"อิ่มแล้วเหรอคะ" ศีรษะเล็กจ้อยโคลงรับ จมูกเล็กๆ มีรอยตุ่มแดงเหมือนถูกยุงกัด แล้วที่เพิ่มความน่ารักให้ใบหน้าราวกับตุ๊กตาก็คือรอยลักยิ้มบนพวงแก้มยุ้ยยามขยับริมฝีปากนั่นเอง

"ถ้าอิ่มแล้ว ช่วยคุณครูยกไปเก็บได้ไหมคะ"

ถ้าเป็นเด็กคนอื่นก็คงทำตามอย่างว่าง่าย แต่เด็กชายวาคินคงถูกตามใจเสียเคยตัว จึงผุดลุกขึ้นแล้วสะบัดก้นจากไป ทิ้งให้เธอยืนส่ายหน้าระอา

แล้วพอถึงเวลานอนเด็กชายตัวแสบก็จะกลิ้งหลุนๆ ไปกระแทกเพื่อนข้างๆ กระทั่งเด็กที่ถูกแกล้งร้องไห้โฮ พี่เลี้ยงประจำห้องต้องเข้าไปอุ้มเด็กคนนั้นออกไปปลอบ แล้วจอมแสบก็จะแกล้งหลับตา ไม่รู้ไม่ชี้ แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้นก็พลิกตัวหันไปดันเพื่อนที่นอนข้างๆ จนฝ่ายนั้นร้องไห้โฮต้องลุกออกไป เป็นการขยายอาณาเขตที่นอนของตนออกไปเรื่อยๆ จนปัณรสีอดขำในความแสบสันไม่ได้

"ปั้นควรทำยังไงกับน้องคินดีคะพี่นิ่ม" ปัณรสียืนปรึกษาพนิดาห่างจากที่นอนของเด็กๆ พอสมควร

"อย่าไปแตะเชียวนะปั้น พี่เตือนด้วยความหวังดี นี่โรงเรียนเอกชนนะจ๊ะ ถึงยังไงผู้ปกครองก็ต้องถูกก่อนเสมอ ผอ. ไม่แคร์พวกครูตัวเล็กๆ หรอก"

"แต่ปล่อยไว้แบบนี้จะดีเหรอคะ"

"เราพยายามกันแล้ว แต่ถ้าผู้ปกครองไม่ร่วมมือก็อย่าไปยุ่งเลย

ไม่งั้นเราเองนั่นแหละจะซวย มีหน้าที่สอนก็สอนไป ส่วนน้องคิน...พี่บอกตรงๆ ว่าถ้ายังไม่อยากให้ใครในครอบครัวเดือดร้อนก็อย่าไปยุ่ง"

คำตอบนั้นฟังดูง่ายและตัดปัญหา แต่ปัณรสีกลับรู้สึกขัดใจ ด้วยอาชีพและคำสอนของแม่ที่มักเตือนให้ตนเลือกความถูกต้องมาก่อนเสมอ ทำให้หญิงสาวไม่แน่ใจว่าควรเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ หรือลองโยนหินถามทางดูสักครั้ง

อีกไม่กี่วันก็ถึงกำหนดครบชำระเงินค่ารักษาพยาบาลของพ่อ แต่เงินในกระเป๋าเธอเหลือไม่ถึงหมื่นด้วยซ้ำ แม้ปรียากรจะสำรองจ่ายมาก่อนหลายครั้ง และบางครั้งก็ออกเงินให้ทั้งก้อน แต่ปัณรสีกลับรู้สึกลำบากใจกับเงินก้อนดังกล่าว จึงพยายามรับงานพิเศษหลังงานประจำ เพื่อเจือจางความรู้สึกผิดที่เอาเปรียบพี่สาวลง

"มาแล้วเหรอปั้น" หญิงสาวสะดุ้ง รีบเก็บกระดาษใบเสร็จค่ารักษาลงกระเป๋า ก่อนเงยหน้ายิ้มให้พ่อ

"พ่อเป็นยังไงบ้างคะ"

"ก็เหมือนเดิมแหละลูก" พ่อพูดด้วยน้ำเสียงเนิบช้าเหมือนคนเหนื่อยง่าย หายใจได้ไม่เต็มปอด หมอบอกว่าพ่อติดเชื้อในปอดตั้งแต่อยู่ในคุก แม้จะหายดีหลังออกจากคุก แต่ร่างกายก็อ่อนแอ ประกอบกับสูบบุหรี่จัดจึงส่งผลให้พ่อหวนมาติดเชื้อและลุกลามไปเป็นถุงลมโป่งพอง อาการพ่ออยู่ในระยะที่หมอบอกว่าให้เตรียมใจ แต่ปัณรสีก็ยังไม่วายมีความหวังว่าปาฏิหาริย์อาจมีจริง

"แล้วแม่กับโป้ไม่มาเหรอลูก"

ปัณรสีอึกอัก จะถ่ายทอดคำตอบจากทั้งสองคนให้พ่อสะเทือนใจน้อยที่สุดอย่างไรดี

'วันนี้วงไพ่ขาดขา แม่ไปไม่ได้หรอก' ถึงแม้อนงค์ศรีไม่ใช่แม่แท้ๆ

แต่ก็เป็นเมียที่พ่อรักมาก แม่ควรมาเป็นกำลังใจให้พ่อบ้าง ส่วนพี่สาวของเธอก็ตอบด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่ายว่า

'ฉันไปพ่อก็ลุกไม่ได้อยู่ดี เผลอๆ จะอารมณ์เสียเปล่าๆ ฉันจ่ายค่ารักษาพ่อก็น่าจะพอแล้ว'

ปัณรสีเห็นใบหน้าหมองเศร้าของพ่อแล้วถึงกับพูดความจริงไม่ออก

"แม่ไปเป็นเพื่อนพี่โป้ค่ะ พี่โป้ไปสอบ"

สีหน้าของพ่อดีขึ้นเมื่อเอ่ยถึงเรื่องการเรียน เพราะปรียากรเรียนจบแค่มัธยมศึกษาปีที่หก ตอนนั้นพ่อติดคุก พี่สาวซึ่งเรียนอยู่ระดับอุดมศึกษาจึงเลิกเรียนแล้วออกมาหางานทำเพื่อส่งเสียให้เธอได้เรียนหนังสือ

"สอบอะไรลูก"

"ศึกษาผู้ใหญ่น่ะค่ะพ่อ พี่โป้หัวดีจะตาย ยังไงก็สอบได้อยู่แล้ว"

สีหน้าของพ่อผ่อนคลายขึ้น แต่เธอกลับรู้สึกกระอักกระอ่วนที่ต้องซ่อนความจริงไว้กับตัว

'เรียนอะไรอีกล่ะ ฉันแก่แล้วนะปั้น หัวทึบ เรียนไม่เข้าหัวหรอก'

'ไม่มีใครแก่เกินเรียนหรอกนะพี่โป้'

'ก็ฉันไงล่ะยะ แกเลิกเอาคำพูดหรูๆ มาสอนฉันเสียที ฉันต้องทำมาหากิน มัวแต่เรียนแล้วจะเอาอะไรกิน น้ำไฟก็ต้องจ่าย ฟรีเสียที่ไหนล่ะ'

ที่พี่สาวพูดก็ถูกบางส่วน แต่การที่ปรียากรไม่มีความรู้ติดตัวเลย ทำให้ทางเลือกในชีวิตลดน้อยเหลือเกิน

'สวยๆ อย่างฉันก็ต้องเหมาะกับงานขายร่างกายสิยะ ส่วนขี้เหร่อย่างแกเหมาะกับงานใช้สมองก็ถูกแล้ว'

อุตส่าห์เตือนด้วยความหวังดี แต่ปัณรสีกลับโดนตอกย้ำปมด้อยเข้าอีกจนได้

"มีอะไรรึเปล่าลูก เรื่องค่ารักษาอีกรึเปล่า" หญิงสาวสะดุ้งจากภวังค์ความคิดแล้วโบกมือยิ้มๆ "ที่จริงพ่อกลับไปอยู่บ้านก็ได้ อีกไม่นานก็ตายแล้ว

จะเสียเงินเปล่าๆ ปลี้ๆ ไปทำไมก็ไม่รู้"

"ไม่เกี่ยวกับเรื่องค่ารักษาหรอกค่ะพ่อ"

"ถ้าไม่ไหวจริงๆ ปั้นไปหาเสี่ยธวัชสิลูก ถึงยังไงพ่อก็เป็นคนเก่าแก่รับใช้นายใหญ่มานาน เสี่ยรับช่วงกิจการต่อจากนายใหญ่ คงพอให้หยิบยืมได้บ้าง"

ชื่อของ 'เสี่ยธวัช' ทำให้ปัณรสีหน้าเจื่อน แต่เพราะไม่อยากให้พ่อจับพิรุธได้ จึงตัดบทไปว่าไม่เกี่ยวกับค่ารักษาพยาบาล เธอจำวันที่ตนเองไปรอพี่สาวที่หน้าบ่อนสมัยเป็นนักเรียนมัธยมปลายได้ดี สภาพของปรียากรยามออกมาจากบ่อนดูอิดโรย น้ำเสียงกระด้างและขมขื่น ถามอะไรก็ไม่ยอมตอบ กำชับเด็ดขาดว่า

'วันหลังถ้าอีแม่กาฝากนั่นให้แกมาขอเงินเสี่ยธวัช แกอย่ามาเข้าใจไหม'

'ทำไมล่ะพี่โป้'

ปรียากรขบริมฝีปาก ยกนิ้วจิ้มหน้าผากน้องสาว 'ขี้เหร่อย่างแกทำงานนี้ไม่ได้ กลับไปเรียนหนังสือไป๊'

แล้วหลังจากวันนั้นปรียากรก็ไม่ไปเหยียบบ่อนนั้นและไม่เคยหยิบยืมเงินใครอีกเลย แต่อาศัยเรือนร่างเย้ายวนและใบหน้าสวยสะดุดตาเป็นทุนตั้งต้นในการทำมาหากินจนมาถึงทุกวันนี้

ถึงปัณรสีจะยังเป็นแค่นักเรียนมัธยม แต่เธอก็พอเดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับพี่สาวหลังออกมาจากบ่อน จึงรู้สึกว่าตนติดหนี้บุญคุณพี่สาว ไม่ว่าปรียากรสั่งอะไร หากไม่เหลือบ่ากว่าแรงเธอไม่เคยปฏิเสธเลยสักครั้ง

บทที่ 4

กว่าจะลงรถเมล์ที่หน้าปากซอยก็ปาเข้าไปเกือบสองทุ่มแล้ว ยังดีที่ร้านมอเตอร์ไซค์ที่ส่งเจ้าแก่ไปซ่อมยังเปิดไฟอยู่ ไม่เช่นนั้นพรุ่งนี้เธอคงต้องต่อรถหลายทอดเหมือนวันนี้อีก

"ขอโทษค่ะป้าเล็ก ปั้นไม่คิดว่ารถจะติดขนาดนี้" บัณรสีพนมมือไหว้หญิงวัยกลางคนด้วยสีหน้าลุแก่โทษ แต่อีกฝ่ายกลับระบายรอยยิ้มที่เห็นทีไรก็รู้สึกอบอุ่นใจทุกที

"ไม่เป็นไรลูก ปั้นกินอะไรมารึยัง กินด้วยกันกับป้าไหม"

"ขอบคุณค่ะป้าเล็ก แต่ปั้นซื้อกับข้าวไว้แล้ว เดี๋ยวต้องกลับไปทานพร้อมแม่กับพี่โป้ค่ะ ว่าแต่รถเป็นยังไงบ้างคะป้าเล็ก ซ่อมได้ไหมคะ"

"ซ่อมน่ะซ่อมได้ แต่อะไหล่มันแพงนะปั้น รถก็เก่าแล้ว ป้าว่าไม่คุ้มหรอก" บัณรสีลอบถอนหายใจ เงินที่มีในกระเป๋ายังต้องใช้จ่ายในบ้านอีกหลายเรื่อง แล้วจะทำอย่างไรดี ดูเหมือนป้าเล็กจะอ่านสีหน้าของเธอออกจึงเสนอว่า "เอาอย่างนี้ดีไหม ป้าให้ปั้นผ่อนไปเลย ไม่ต้องดาวน์ เดี๋ยวป้าลดราคาให้ด้วย เราคนกันเอง"

"ไม่ดีหรอกค่ะป้าเล็ก ยิ่งคนกันเองยิ่งต้องเกรงใจ"

"เพราะป้ารู้จักปั้นมาตั้งแต่เล็กน่ะสิ ป้าถึงอยากตอบแทนน้ำใจของเรา ตอนป้าป่วยป้าก็ได้ปั้นคอยพยาบาลดูแล เงินไม่กี่มากน้อยทดแทนน้ำใจไม่ได้หรอกนะลูก" หญิงสาวมองผู้สูงวัยกว่าอย่างกังวลตามประสาคนขี้เกรงใจ "รับไปเถอะลูก พรุ่งนี้จะได้มีรถไว้ใช้ ถือว่าป้าให้เป็นของขวัญที่ได้งานใหม่"

"ขอบคุณนะคะป้าเล็ก" แววซาบซึ้งเจืออยู่ในดวงตากลมโต "ป้าเล็กดีกับปั้นมากเลยค่ะ ส่วนเรื่องเงินค่าผ่อนปั้นขอจ่ายครึ่งหนึ่งก่อนได้ไหมคะ พอสิ้นเดือนได้เงินเดือนแล้วปั้นจะรีบมาจ่ายส่วนที่เหลือนะคะ"

"ได้สิลูก อาทิตย์หน้าป้าก็ไม่อยู่ ไว้สิ้นเดือนค่อยให้ป้าก้อนเดียวก็ได้ลูก"

ปัณรสีโคลงศีรษะรับทั้งน้ำตานองหน้า "เห็นป้าอิ๋วบอกว่าป้าเล็กชวนไปปฏิบัติธรรมเหรอคะ"

"จ้ะ ป้าก็ชวนอิ๋วอยู่ แต่รายนั้นห่วงโน่นห่วงนี่ไปหมด แบกทุกอย่างไว้กับตัวแล้วเมื่อไรจะสบายใจก็ไม่รู้ ป้าเลยชวนไปสงบจิตสงบใจเสียบ้าง แก่ๆ กันแล้ว จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้ ยุ่งเรื่องทางโลกมาเยอะ ต้องหันมายุ่งเรื่องทางธรรมบ้าง ใจจะได้สงบ"

ปัณรสีรู้จักป้าเล็กมาตั้งแต่เด็ก เห็นความเปลี่ยนแปลงมากมายเกิดขึ้นกับป้าเล็ก นับตั้งแต่สามีของป้าเล็กซึ่งเป็นเจ้าของร้านขายมอเตอร์ไซค์เสียชีวิต ทิ้งให้ป้าเล็กเลี้ยงลูกสาวและลูกชายตามลำพัง ป้าเล็กที่เคยเป็นแต่แม่บ้านก็ลุกขึ้นมามุ่งมั่นทำงาน ไม่ได้จมอยู่ในความทุกข์ สามารถเลี้ยงลูกทั้งสองจนเติบใหญ่และมีงานการทำที่เมืองนอกกันหมดแล้ว ว่างเมื่อไรลูกๆ ก็จะส่งตั๋วมาให้ป้าเล็กไปเยี่ยมและพาไปเที่ยว บางครั้งป้าเล็กจะนัดแนะกับกลุ่มเพื่อนเก่าไปเที่ยวต่างจังหวัดหรือต่างประเทศ เห็นชีวิตป้าเล็กแล้วปัณรสีก็รู้สึกอิจฉาเหมือนกัน

"ปั้นอยากมีชีวิตเหมือนป้าเล็กจังค่ะ"

"ปั้นเป็นของปั้นแบบนี้ก็ดีอยู่แล้วนี่ลูก ทำไมต้องอยากเป็นเหมือนคนอื่นด้วย"

"ก็ชีวิตปั้นไม่มีอะไรน่าสนใจนี่คะ ตื่นเช้าไปทำงานกลับบ้านดูละครดึกหน่อยก็นอนแล้วก็ตื่นเช้าใหม่ เป็นวงจรแบบนี้ทุกวันจนปั้นมองไม่เห็นว่าปั้นจะหลุดไปจากชีวิตน่าเบื่อนี้ได้ยังไง"

"ปั้นมองไม่เห็นหรือปั้นไม่ยอมมองกันแน่ลูก" คำถามเรียบง่ายของป้าเล็กไม่ต่างจากหมัดลุ่นๆ ที่กระแทกเข้าใจกลางท้องน้อยจนเธอไร้คำพูดไปชั่วขณะ

"ปั้นมองแล้วค่ะป้าเล็ก แต่นึกไม่ออกว่าจะพ้นจากชีวิตแบบนี้ยังไง ปั้นอยากเป็นแบบป้าเล็ก อยากไปไหนก็ได้ไป อยากทำอะไรก็ได้ทำ"

หญิงวัยกลางคนผู้ผ่านทุกข์สุขมานักต่อนักและเห็นว่ามันคือธรรมดาของโลกจึงยิ้มอ่อน

"แล้วตอนนี้อะไรที่ขวางปั้นไว้ล่ะลูก"

นั่นสิ! อะไรที่ขวางเธอไว้...เงิน...ความกตัญญู...ครอบครัว...หรืออะไรกันแน่ที่ผูกมัดรัดรึงจนเธอดิ้นเท่าไรก็ไม่อาจพ้นไปจากห้วงทุกข์ที่เจออยู่ทุกวันนี้ได้สักที

"ปั้นก็ไม่รู้จะบอกยังไงเหมือนกันค่ะป้าเล็ก ถ้าปั้นไม่อยู่สักคน แล้วแม่กับพี่โป้จะทำยังไง แล้วพ่อก็ป่วย แม่กับพี่โป้ไม่ค่อยไปเยี่ยม ปั้นก็เลย... ได้แต่ทนค่ะ"

"ฟังๆ ดูเหมือนปั้นกำลังโทษคนอื่นอยู่รึเปล่า ชีวิตของปั้นเอง ปั้นก็ต้องเลือกเอง ป้าเข้าใจว่าตอนนี้ปั้นอาจติดข้อจำกัดหลายอย่าง ถ้างั้นก็เริ่มจากอะไรที่เล็กๆ ไปก่อนดีไหม ถ้าเหนื่อยนักก็ไปพักผ่อนเช่นไปต่างจังหวัดใกล้ๆ หรือจะไปปฏิบัติธรรมกับป้าสักสองวันก็ได้ ป้าเข้าใจว่าปั้นเจออะไรอยู่ จะให้หักดิบทำอะไรเกินไป อันนี้ป้าก็ไม่แนะนำ"

"แค่ปั้นไม่อยู่วันเดียว พี่โป้กับแม่ก็คงตามหาให้ควั่กแล้วค่ะ"

"ปั้นแน่ใจแล้วเหรอลูกว่าเป็นเพราะโป้กับอนงค์ที่รั้งปั้นไว้ ที่จริงแล้วเป็นปั้นเองรึเปล่าที่ยึดพวกเขาไว้ แล้วอ้างว่าเพราะพวกเขาทำให้ปั้นไปไหนไม่ได้"

"ป้าเล็ก!"

คำตอบแทงใจดำทำให้ปัณรสีหน้าเผือด บางทีอาจไม่ใช่ หรือบางทีอาจเป็นความโดดเดี่ยวที่ทำให้เธอยึดติดและยอมทุกอย่างเพื่อให้พวกเขาอยู่บ้าน ก่อนผลักความผิดเรื่องที่ตนเองไปไหนไม่ได้ให้พวกเขา เธอจะได้รู้สึกดีขึ้น

แปลกดีเหมือนกัน คุยกับป้าเล็กไม่กี่คำป้าเล็กก็สามารถมองทุกอย่างได้ทะลุปรุโปร่ง แบบที่คนขี้ขลาดอย่างเธอไม่กล้าแม้แต่จะหาคำตอบให้ชัดเจนด้วยซ้ำ

"มนุษย์เราไม่ได้เกิดมาเพื่อจมอยู่กับความทุกข์นะลูก พระพุทธองค์สอนให้รู้จักทุกข์แล้วก็หาทางดับมันเสีย แต่สิ่งที่ปั้นทำคือการยึดทุกข์นั้นไว้กับตัว เหมือนปลาที่ดิ้นอยู่ในบ่อที่ไม่มีน้ำ มันทรมานนะลูก"

ศีรษะทุยสวยโคลงรับความจริงที่ป้าเล็กขุดขึ้นมาวางหรา หยาดน้ำปริ่มขอบตาร่วงพรูลงอาบสองแก้มใส ป้าเล็กจึงเลื่อนตัวเข้ามาโอบเธอไว้ในอ้อมแขน ลูบหลังปลอบเหมือนเด็กๆ ทุกครั้งที่ทะเลาะกับพี่สาวหรือแม่เลี้ยงแล้ววิ่งมาหาป้าเล็ก เธอก็จะได้คำปลอบโยนและที่พักพิงชั่วคราวก่อนกลับไปเผชิญความจริงอันแสนปวดใจ

บ้านไม้สองชั้นค่อนข้างเก่ามีไฟดวงเล็กส่องสว่างจากหน้าประตูรั้วเหล็กดัดสีซีด ภายในมีพื้นที่เพียงเล็กน้อยสำหรับวางชุดเก้าอี้พลาสติกกับกระถางต้นไม้อีกสี่ห้าต้น ก้าวอีกไม่กี่ก้าวก็ถึงประตูไม้ซึ่งแม่เลี้ยงกำลังนั่งตากลมแทะเม็ดแตงโม แววตายามจับจ้องเธอเกลื่อนไปด้วยริ้วรอยหงุดหงิด

"หิวจนไส้จะกิ่วแล้ว เข้าไปทำอะไรให้แม่กินหน่อยไป มีไข่อยู่ในตู้แน่ะ ถ้ามีหมูสับก็โยนๆ ลงไป ทอดไข่เจียวให้แม่สักจาน ข้าวคงพอมีอยู่ ขูดๆ เอาหน่อยแล้วกัน"

ทั้งที่แม่นั่งว่างแต่ก็ยังอุตส่าห์รอจิกหัวใช้เหมือนเธอเป็นคนรับใช้ แม้บอกปัดไปหลายครั้ง แต่ทุกครั้งแม่เลี้ยงก็มักหยิบยกบุญคุณสารพัดขึ้นมาจนปัณรสีเลือกที่จะเงียบและก้มหน้าก้มตาทำตามเพื่อตัดรำคาญ

"แล้วทำไมกลับเอาป่านนี้ล่ะ"

"มอ'ไซค์ปั้นเสียเมื่อเช้า ปั้นก็เลยต้องต่อรถเมล์หลายต่อค่ะแม่"

"ซื้อใหม่ก็สิ้นเรื่อง พี่สาวแกรวยนักไม่ใช่เหรอ เพิ่งจะถอยกระเป๋ามาด้วยนี่"

"ปั้นไม่อยากรบกวนพี่โป้หรอกค่ะ แค่พี่โป้ส่งเสียปั้นเรียน ปั้นก็เกรงใจมากอยู่แล้ว"

"โอ๊ย พี่น้องกันมัวเกรงจงเกรงใจกันทำไม"

"นั่นน่ะสิ ไม่เหมือนกาฝากแถวนี้ ไม่มีความเกรงใจ ดีแต่เกาะชายคาบ้านกินไปวันๆ"

"แกว่าใครนังโป้" แม่เลี้ยงลุกขึ้นเท้าสะเอว ทว่าพี่สาวแสนสวยกลับวาดรอยยิ้มหยัน เดินออกมาจากด้านในบ้านอย่างไม่ยี่หระ

"พูดลอยๆ อยากรับก็รับไปสิ" พูดจบก็วางมือบนไหล่น้องสาวเพื่อสวมรองเท้าส้นสูง คอเสื้อชุดรัดรูปสีดำคว้านลึกจนเห็นร่องอกอิ่ม เห็นแล้วก็อิจฉา ปัณรสีเชื่อว่าชายใดเห็นคงยินดีทุ่มหมดหน้าตักเพื่อให้ได้เชยชม

'ปั้นอยากมีเซ็กซ์แอพพีลแบบพี่โป้บ้าง'

'มีไปทำไม หน้าปลาทูชนสันเขื่อน หุ่นยังกะไม้เสียบผีแบบแกแหละดีแล้ว ปลอดภัยที่สุด เชื่อฉัน!'

'ก็ปั้นอยากมีผู้ชายมาชอบเหมือนพี่โป้บ้างนี่นา'

'ข้อนั้นง่ายมาก แกยกกระโปรงขึ้นสูงๆ ขี้คร้านจะวิ่งกระดิกหางมา

เป็นพรวน'

'พี่โป้เลิกพูดจาแบบนี้สักทีได้ไหม ปั้นไม่ชอบเลย ปั้นหมายถึงปั้นอยากมีผู้ชายดีๆ สักคนที่รักแล้วก็ห่วงใยปั้นอย่างจริงใจ'

ทว่าพี่สาวกลับดีดนิ้วที่หน้าผากเพื่อเรียกสติ 'ตื่นได้แล้วย่ะ ผู้ชายแบบนั้นมีที่ไหน แต่ถ้ามีก็คงตกถึงคนสวยอย่างฉันก่อนถึงลูกเป็ดขี้เหร่อย่างแก'

เจ็บก็เจ็บอยู่หรอก แต่ในใจลึกๆ ปัณรสีรู้ว่าพี่สาวหวังดี แล้วก็รู้ว่าใบหน้าจืดชืดหลังแว่นตากรอบหนาต่อให้ทาครีมแพงๆ ก็ไม่ช่วยให้สวยขึ้น ยังคงไร้จุดเด่นบนใบหน้าเช่นเดิม แต่อย่างน้อยลูกเป็ดขี้เหร่อย่างเธอก็อยากมีใครสักคนชมว่าน่ารักและชวนมาเป็นแฟนบ้างนี่นา

"ฉันจะไปแล้ว แกช่วยถือไปส่งที่รถหน่อย"

ปัณรสีรับกระเป๋า พร้อมชุดปักเลื่อมสั้นกุดที่ห่ออยู่ในถุงพลาสติกใส พลางนำไปแขวนในรถญี่ปุ่นคันกะทัดรัด ก่อนเปรยถามพี่สาว

"พี่โป้กินอะไรรึยัง รอปั้นทำกับข้าวไหวไหม"

"ขืนรอแกทำกับข้าว มีหวังฉันขึ้นโชว์สายพอดี ไว้กินที่ไฮคีย์ก็ได้ นายให้ลงบัญชีไว้ได้"

"เขาให้ลงบัญชีแบบนี้ทุกคนเหรอ" ปัณรสีถามเสียงซื่อ ขณะที่ปรียากรเชิดหน้าอย่างภาคภูมิใจ

"เขาให้แต่ตัวท็อปๆ ของร้านเท่านั้นแหละ"

"แล้วนายเคย...แบบว่าเคย..."

"เคยได้ฉันรึเปล่าน่ะเหรอ" ปัณรสีหน้าแดงก่ำกับคำถามขวานผ่าซากของพี่สาว แต่ก็จำต้องพยักหน้า "ไม่เคย! ทั้งที่ฉันอยากเอาตัวเข้าแลกใจแทบขาด"

ปรียากรพูดกลั้วหัวเราะ ดวงตาระยิบระยับยามนึกถึงเรือนร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีเทาควันบุหรี่ของผู้เป็นนาย กรอบหน้าหล่อเหลาคมสัน แต่ที่

ทำให้สาวๆ ในไฮคีย์ปลื้มปริ่มก็คือแววตาเย็นชาไร้หัวใจนั่นเอง

"พี่โป้อย่าพูดดังสิ อายคนอื่นเค้า"

"จะอายทำไม คุยกับแกแค่สองคน แล้วอีกอย่างฉันก็พูดเรื่องจริง ถ้าได้อยู่กับนายสักคืนนะ แม่จะแก้ผ้าวิ่งรอบซอยสักร้อยรอบเลย"

"อะไรจะขนาดนั้น ปั้นไม่เคยเห็นพี่โป้ทุ่มทุนขนาดนี้เลยนะ"

"ก็เพราะรู้ว่าไม่มีทางได้น่ะสิก็เลยกล้าพูด คนไร้หัวใจอย่างนายไม่มีวันแลคนในบังคับบัญชาหรอก พวกสาวๆ ในไฮคีย์อ่อยเท่าไรก็ไม่สำเร็จ"

"พี่โป้ก็สวย ไม่คิดว่าอาจจะอ่อยสำเร็จเหรอ"

"ถึงฉันสวย แต่ฉันก็ไม่โง่หรอกย่ะ อ่อยนายอย่างมากนายก็เอาทีสองทีแล้วถีบหัวส่ง ฉันอยู่ไฮคีย์ทำงานเป็นตัวท็อปแบบนี้ได้เงินตั้งเยอะ เรื่องอะไรจะเอาอนาคตมาแลกแค่คืนสองคืน"

แม้ไม่เคยเห็นหน้าเจ้าของไฮคีย์ แต่ถ้าพี่สาวชมล่ะก็ เขาคงหล่อเหลาหาตัวจับยากจริงๆ

"ฉันไปล่ะ แกมัวแต่ชวนคุย เดี๋ยวสาย"

ปัณรสียืนส่งพี่สาวเสร็จ กำลังจะปิดประตูรั้วก็เหลือบเห็นโภคินยืนรดน้ำต้นไม้อยู่ข้างรั้วพอดี

"พี่เอ๋มายืนตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไรคะ ปั้นตกใจหมดเลย"

"เพิ่งเมื่อครู่นี่เองจ้ะ โป้ไปทำงานเหรอ ดึกดื่นแล้วนะ เป็นสาวเป็นนางมันอันตราย"

นี่แหละโภคิน พี่ชายข้างบ้านแสนดีของเธอ ช่างห่วงใยสารพัด มีอะไรเดือดร้อนก็ได้เขานี่แหละเป็นที่พึ่ง แล้วอย่างนี้จะไม่ให้เธอแอบหลงรักได้อย่างไร

"ปั้นบ่นหลายรอบแล้ว พี่โป้ฟังที่ไหนล่ะคะ พี่เอ๋นั่นแหละช่วยปั้นพูดหน่อยสิคะ"

"จะดีเหรอ พี่เป็นคนนอกนะ"

"คนนอกที่ไหนล่ะคะ พี่โป้เห็นพี่เอ๋มาตั้งแต่ยังเล็กๆ ในบรรดาผู้ชายพี่โป้ไว้ใจพี่เอ๋ที่สุดแล้วล่ะค่ะ"

"ปั้นก็ชมเกินไป พี่ชักทำตัวไม่ถูกแล้วสิ"

เวลาผู้ชายที่หลงรักเขินขึ้นมา ทำไมถึงน่ามองอย่างนี้ก็ไม่รู้ สงสัยคืนนี้เธอต้องเก็บไปฝันแน่ๆ

"พี่เอ๋มายืนทำอะไรตรงนี้คะ" พิมพ์พรเดินหน้ามุ่ยออกมาจากในบ้านพอเห็นว่าเป็นปัณรสีก็ทำหน้าโล่ง

"พี่คุยกับปั้นอยู่น่ะจ้ะ"

คงเพราะพิมพ์พรเป็นคนขี้หึงจึงมักระแวงเวลาแฟนหนุ่มพูดคุยกับผู้หญิง โดยเฉพาะปรียากร แต่คงไม่สนใจปลาทูหน้าหักอย่างเธอหรอกทั้งที่คนที่พิมพ์พรต้องระวังที่สุดคือลูกเป็ดขี้เหร่คนนี้ต่างหาก

ทว่าความรู้สึกที่โภคินมีให้เธอคือความห่วงใยแกมเอ็นดู ปัณรสีรู้ความจริงข้อนี้มาตลอด เลยได้แต่เก็บความรู้สึกที่มีต่อเขาไว้ในใจเรื่อยมาทั้งที่ก่อนคบพิมพ์พร เพื่อนสนิทคะยั้นคะยอให้เธอสารภาพความในใจแต่คงเพราะเข็ดกับการบอกรักแล้วถูกปฏิเสธ ลูกเป็ดขี้เหร่อย่างเธอจึงเป็นได้เพียงน้องสาวข้างบ้านเท่านั้น

บทที่ 5

คำว่า 'เสือสองตัวอยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้' คงไม่จริงสำหรับไฮคีย์ สถานบันเทิงยามค่ำคืนย่านเอกมัย เพราะนอกจากที่นี่จะรวมเหล่าเสือสาวแสนสวยไว้อย่างคับคั่งแล้ว ยังพรั่งพร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย บริการระดับเฟิร์สต์คลาส และความปลอดภัยขั้นสูงสุดที่บรรดานักธุรกิจและผู้มีอำนาจในวงการเมืองล้วนแวะเวียนมาท่องราตรีโดยไม่ต้องคำนึงถึงชื่อเสียง เพราะที่นี่มีห้องลับสำหรับลูกค้าระดับวีไอพีหลายสิบห้อง และพื้นที่สำหรับนักท่องเที่ยวขาจรยามราตรีได้เพลิดเพลินกับบรรดาสาวโคโยตี้และพนักงานสาวที่พร้อมมอบความบันเทิงให้

คีรินเชื่อเสมอว่าเงินซื้อได้ทุกอย่าง จะเสือสาวกี่ตัวก็ต้องสยบภายใต้อำนาจเงินของเขา ชายหนุ่มจึงไม่ลังเลที่จะทุ่มเงินกวาดบรรดาดาวจรัสแสงจากแหล่งบันเทิงมารวมกันไว้ที่นี่ แล้วพวกเธอก็ตอบแทนเขาด้วยการดูแลลูกค้าระดับวีไอพีอย่างไร้ที่ติ

ดวงตาคมกริบทอดมองเหล่าลูกค้าหนุ่มกลัดมันที่กำลังเพลิดเพลินกับความบันเทิงจากโคโยตี้สาวสวยบนเวทีจากหน้าต่างห้องทำงานชั้นสอง เขาควรจะเลื่อนสายตาต่อไปยังมุมอื่นๆ ของผับหรู ตรวจตราความเรียบร้อย

เช่นทุกวัน แต่วันนี้กลับหยุดลงที่นักเต้นสาวซึ่งมีเค้าโครงหน้าใกล้เคียงกับคุณครูสาวร่างบอบบางที่เห็นวันนี้ ความสงสัยนั้นผลักให้ออกปากถามเลขาฯ หนุ่มข้างกาย

"ผู้หญิงคนนั้นชื่ออะไรบวร"

คนถูกถามหรี่ตามองก่อนห่อปากในทำนองจดจำได้ "ชื่อปรียากรชื่อเล่นโป้ครับนาย เพิ่งมาอยู่ได้ไม่กี่เดือน นายสนใจเหรอครับ ผมติดต่อหะ..."

ยังไม่ทันจบคำ ริมฝีปากของบวรก็ต้องขบเข้าหากัน ความเยียบเย็นจากแววตาคมดุวาบไล่จากต้นคอลงมาถึงแผ่นหลังยามผู้เป็นนายตวัดมอง

"ขอโทษครับนาย ผมลืมไปว่านายไม่ยุ่งกับเด็กในร้าน ว่าแต่นายถามชื่อโป้ทำไมเหรอครับ"

"แกว่าผู้หญิงคนนั้นเหมือนครูของคินรึเปล่า"

หวนนึกถึงคุณครูสวมแว่นกรอบหนา รูปร่างบอบบางที่เห็นจากในรถเมื่อเช้า เทียบกับสาวนักเต้นสุดเซ็กซี่ที่กำลังโยกย้ายส่ายสะโพกอย่างเย้ายวนแล้ว บวรก็รีบส่ายหน้า

"เค้าโครงหน้าใกล้เคียงแต่ผมว่าคนละคนครับ นายคงไม่เคยเห็นโป้ใกล้ๆ สวยกว่านี้มากครับ"

คงเพราะที่นี่มีผู้หญิงสวยเยอะเกินไป คีรินจึงแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร ความสวยงามกลายเป็นความจำเจและค่อนไปทางน่าเบื่อสำหรับคนที่คุ้นชิน เขาถึงสะดุดตาผู้หญิงรูปร่างบอบบาง หน้าตาจืดชืดคนนั้น

"ให้ผมเรียกโป้มาพบนายไหมครับ"

"ไม่จำเป็น ฉันแค่สงสัย ไม่มีอะไรหรอก"

เขาละความสนใจจากความสวยงามด้านล่างกลับมายังตัวเลขในแฟ้มเอกสาร กวาดสายตาอ่านไปเรื่อยจนกระทั่งเจอจุดที่สงสัย จึงใช้ปากกาสีแดงวงไว้

"นี่มันค่าอะไรบวร"

บวรโน้มใบหน้าลงมาพลางถอนหายใจ "ก็ค่าเลี้ยงดูปูเสื่อพวกขาประจำนั่นแหละครับ"

"ทำไมเพิ่มมากกว่าเดิมตั้งหลายเท่าตัวแบบนี้ล่ะ"

"สาวๆ ตัวท็อปอยู่กันแน่นร้าน พวกขาใหญ่สีเขียวสีกากีก็อยากมาใช้บริการเป็นธรรมดาครับ"

คีรินข่มความขุ่นใจไว้ภายใต้สีหน้าเย็นชา เขายินดีหากตัวเลขนี้ช่วยอำนวยความสะดวกให้ร้านดำเนินกิจการได้ราบรื่น แต่ต้องแน่ใจว่าตัวเลขนี้มาจากคนที่มีอำนาจ ไม่ใช่อีลุ่ยฉุยแฉกกับพวกตัวเล็กๆ จากถิ่นอื่น

"ต่อโทรศัพท์ถึงท่านให้ด้วยบวร" ครู่หนึ่งบวรก็ยื่นโทรศัพท์ให้เขาเมื่อปลายสายส่งเสียง

"สวัสดีครับท่าน"

"อ้าว คุณคีนั่นเอง อุตส่าห์โทรมากลางค่ำกลางคืนแบบนี้ มีอะไรรึเปล่า"

"ผมต้องขอโทษที่รบกวนเวลากลางดึกของท่านครับ"

"ไม่เป็นไร เราคนกันเองทั้งนั้น วันนี้มีอะไรให้ผมช่วยล่ะคุณคี"

บทสนทนาของผู้เป็นใหญ่ทั้งสองดำเนินไปเกือบสิบนาที ก่อนที่นายใหญ่ของไฮคีย์จะวางสายด้วยสีหน้าผ่อนคลาย

"ไม่ใช่คนของท่าน เดี๋ยวท่านเคลียร์ให้"

คีรินเอ่ยเสียงเนิบนาบ ตรวจตรางานอีกเล็กน้อยก็ลุกจากโต๊ะทำงานลงไปชั้นล่างเตรียมตัวกลับบ้าน ทว่าทันทีที่ลงมายืนอยู่ที่หัวบันได จู่ๆ หญิงสาวคนหนึ่งก็ถอยหลังมาชนละม้ายจะให้เขาโอบประคอง ทว่าลูกไม้ตื้นๆ แบบนี้คีรินเจอมาจนชินและเบื่อหน่ายจึงยืนนิ่งพลางเหลือบมองพวกสาวๆ โคโยตี้คนอื่นด้วยแววตาเยียบเย็น สาวๆ พวกนั้นจึงรีบดึงมือเพื่อนออกมาจากอกนาย

"รีบขอโทษนายเร็วเข้าสิโป้" เพื่อนโคโยตี้สาวละล่ำละลักพูด ปรียากรก็ทำตามอย่างว่าง่ายด้วยการคลี่ยิ้มกรุ้มกริ่ม กราบสวยๆ ที่แผงอกตึงแน่นของนายใหญ่

ภาพนั้นทำให้บวรเบิกตาโพลง ยิ่งเห็นรอยขบกรามที่ข้างแก้มก็ดูออกว่านายกำลังข่มความเดือดดาลไว้อย่างสุดกำลัง

"โป้ขอโทษนะคะนาย เมื่อกี้โป้เต้นเสร็จ ลูกค้าชวนดื่ม โป้ก็เลยดื่มเป็นเพื่อนลูกค้าหนักไปหน่อย"

นายใหญ่พยักหน้ารับรู้ ก่อนเบี่ยงตัวเดินลิ่วๆ ออกไป บวรที่ยืนรั้งท้ายจึงปรามเสียงเข้ม

"ทีหลังอย่าทำแบบนี้อีกถ้าไม่อยากถูกไล่ออก"

"โป้ไม่ได้ตั้งใจนะคะคุณบวร โป้เมาจริงๆ" หญิงสาวบีบเสียงหวาน แต่คนที่คลุกคลีกับสาวๆ รู้เช่นเห็นชาติพวกเธอมาเยอะกลับถอนหายใจระอา

"ดูแลเพื่อนให้ดี อย่ามารุ่มร่ามกับนายอีกถ้าไม่อยากถูกไล่ออกยกทีม"

สาวๆ โคโยตี้รีบพยักหน้าหงึกหงัก แต่พอลับร่างสันทัดของเลขาฯ หนุ่มปรียากรก็แบมือออกทันที

"จ่ายมาเลยย่ะ ฉันชนะ"

"ไม่น่าไปท้าพนันยายโป้เลย"

"ก็ใครจะไปรู้ล่ะว่าวันนี้นายจะไม่โกรธ" โคโยตี้สาวทั้งสามวางแบงก์ร้อยคนละสองใบให้ผู้ท้าพนันอย่างไม่เต็มใจนัก

"ไงล่ะ ฉันบอกแล้วว่านายใหญ่ไม่ทำอะไรฉันหรอก"

"วันอื่นก็ไม่แน่หรอกย่ะ ทำเป็นเล่นไป ฉันเห็นสายตานายแล้วเสียวสันหลังแทนแกเลย"

"แต่ฉันเสียวตรงอื่นมากกว่า" ปรียากรหัวเราะคิกคัก ทว่าเพื่อนทั้งสามกลับเบ้ปาก

"นายไม่ได้น่ากลัวแค่คำเล่าลือนะยะ แกเพิ่งมาอยู่ร้านได้ไม่เท่าไร ถึงไม่รู้ว่านายน่ากลัวแค่ไหน"

"แหม ทำตกใจไปได้ ผู้ชายเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์แพ้ผู้หญิงทั้งนั้นแหละ"

"นายใหญ่นี่แหละหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่เหลือ"

"ถ้าแกเอาชนะใจนายใหญ่ได้ ฉันถอยชาแนลคลาสสิกให้แกเลย"

"พูดแล้วห้ามคืนคำนะยะ"

"แกทำให้ได้ก็แล้วกัน อย่ารีบชิงลาออกไปก่อนล่ะ"

ความลังเลซ่อนอยู่ภายใต้สีหน้าระรื่นและรอยแย้มยิ้มร่าเริง แต่อยู่ต่อหน้าโคโยตี้สาวคนอื่น คนอย่างปรียากรไม่มีวันเผยจุดอ่อนให้อีกฝ่ายจับได้หรอก ส่วนคำท้านั้นเธอคงต้องคิดดูอีกที ระหว่างกระเป๋าชาแนลกับลูกตะกั่ว ตัดสินใจไม่ยากเลยว่าปรียากรจะเลือกอะไร

ตั้งแต่ลูกชายย้ายมาอยู่กับเขาเมื่อปีก่อน คีรินก็ไม่ได้กลับไปอยู่บ้านหลังใหญ่นอกเมืองอีกเลย แต่เลือกพำนักที่เพนต์เฮ้าส์ใจกลางสาทร เพราะใกล้โรงเรียนของลูกมากกว่า วาคินคุ้นเคยกับชีวิตที่อังกฤษมาหลายปี พอมาอยู่เมืองไทยเขาจึงไม่อยากบังคับให้ลูกตื่นเช้าฝ่ารถติดไปโรงเรียน แต่อยากให้ลูกได้ทานอาหารเช้าอย่างเต็มที่โดยมีเขาไปส่งที่โรงเรียน แล้วหากไม่ติดธุระที่ไหนเขาก็จะไปรับลูกมาส่งที่เพนต์เฮ้าส์ ใช้เวลาอยู่กับลูกสักชั่วโมงสองชั่วโมงก่อนจะแวะเวียนไปดูกิจการของเขายามค่ำคืน

แม้จะเหนื่อยกว่าเมื่อก่อนแต่เขาเต็มใจ เพราะรู้ว่าตนไม่ได้อยู่ตามลำพังอีกแล้ว ทำงานทุกวันนี้ก็เพื่ออนาคตของลูก ความเหน็ดเหนื่อยที่เหมือนจะหนักจึงไม่หนักอย่างที่คิด

ยิ่งกลับมาถึงเพนต์เฮ้าส์เห็นลูกนอนหลับปุ๋ยอยู่บนเตียงนอนนุ่มละมุนที่ตนเลือกสรร ใบหน้าเล็กจ้อยอิงอยู่กับหมอนสีขาวสะอาด ลักยิ้มน้อยๆ

ผุดขึ้นบนใบหน้าลูก เพียงแค่นี้คนเป็นพ่อก็หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง

"กลับมาแล้วเหรอคะนาย"

ทับทิม พี่เลี้ยงสาววัยสามสิบต้นๆ ภรรยาของนิพนธ์ บอดี้การ์ดประจำกายเขาร้องทักพลางลุกขึ้นจากโซฟาตัวใหญ่ไม่ไกลจากเตียงของลูกชาย

ตอนแรกเขาคิดอยู่นานว่าจะหาใครมาดูแลวาคิน เพราะงานของเขาค่อนข้างรัดตัว แต่โชคดีที่บ้านของทับทิมกับนิพนธ์อยู่ถัดจากเรสซิเดนซ์ไปไม่กี่ซอย ประกอบกับทับทิมเคยเลี้ยงหลานมาก่อน จึงไม่มีปัญหากับการดูแลเด็ก แม้วาคินจะออกฤทธิ์ออกเดชมากในช่วงแรกก็ตามที

"คินหลับไปนานรึยัง"

"ตั้งแต่สองทุ่มค่ะ น้องคินตัวรุมๆ ทับทิมให้ทานยาน้ำไปแล้ว นี่ตัวไม่ค่อยร้อนแล้วค่ะ"

คีรินย่นคิ้ว "ถ้าพรุ่งนี้ตัวร้อนอีกก็ให้คินพักดีกว่า"

"ค่ะนาย เอ่อ...คือว่า...นายคะ...วันนี้คุณครูฝากทับทิมบอกนายว่าพรุ่งนี้ขอพบนายด้วยค่ะ"

เรียวคิ้วหนาขมวดเข้าหากัน ประกายตาคมกล้าวาววับ เพราะไม่เคยมีครูคนไหนเรียกร้องแบบนี้มาก่อน

"คุณครูคนไหน"

"คุณครูคนใหม่ที่ทับทิมคุยด้วยเมื่อเช้าไงคะ เธอชื่อครูปั้น ปัณรสีค่ะ"

"แล้วบอกรึเปล่าว่าเรื่องอะไร"

"เห็นว่าอยากคุยเรื่องน้องคินรังแกเพื่อนค่ะ"

"บอกรึเปล่าว่าให้คุยกับบวรแทนได้"

"หนูบอกแล้วค่ะ แต่คุณครูยืนกรานว่าขอคุยกับคุณพ่อค่ะ"

ริมฝีปากหยักหนาเม้มเข้าหากันเป็นเส้นตรง ความเดือดดาลแล่นพล่านโทสะถูกเคี่ยวจนคุกรุ่นอยู่บนดวงหน้าคมคาย ดีที่ห้องค่อนข้างสลัวเพราะ

เปิดเพียงโคมไฟบริเวณหัวเตียง

"ทับทิมกลับเถอะ เดี๋ยวฉันดูลูกต่อเอง"

ทับทิมกลับไปแล้วตอนเขานั่งลงข้างลูกชายตัวน้อย เอื้อมมือลูบเส้นผมสีน้ำตาลเข้มนุ่มมือ ปอยผมเล็กๆ ระพวงแก้มยุ้ย แขนขากลมป้อมอยู่ในชุดนอนลายการ์ตูนสีฟ้า น่ารักน่าเอ็นดูเหมือนตุ๊กตาเด็กผู้ชายตัวน้อย เขายังไม่อยากเชื่อตัวเองเลยว่าเขาจะมีลูกอายุเกือบหกขวบแล้ว

เวลานอนหลับช่างน่ารักเหลือเกิน แต่ตื่นขึ้นมาทีไรก็ซนน่าดู พอเงื้อมือขึ้นจะตี เขาก็ต้องเปลี่ยนใจทันทีที่เห็นดวงตากลมแป๋วของลูกจ้องมาด้วยแววหวาดหวั่น ทว่าการไม่สั่งสอนนั้นกลับสร้างปัญหาให้ลูกชายเอาแต่ใจและเกเรจนเพื่อนๆ ต่างไม่อยากยุ่งด้วย คีรินไม่รู้จะทำอย่างไรดี เขาตีลูกไม่ลง จึงเลือกซุกความผิดไว้ใต้กองเงินเพื่อปกป้องลูกชายจากปัญหาทั้งปวง

ร่างเล็กจ้อยพลิกตัวไปมา แก้มยุ้ยนุ่มนิ่มสัมผัสกับหลังมือโดยไม่รู้ตัว ไออุ่นจากพวงแก้มทำให้คนเป็นพ่อคลี่ยิ้ม สายใยบางๆ ที่เชื่อมโยงพ่อลูกไว้ด้วยกันอาบไล้หัวใจแห้งผากและแข็งกระด้างให้ชุ่มชื่น

สิ่งมีชีวิตเล็กๆ ที่ก้าวเข้ามาในโลกอันแสนมืดหม่น ทำให้ชายหนุ่มผู้ได้รับการขนานนามว่า 'มาเฟีย' ในวงการบันเทิงยามค่ำคืนรู้สึกหวั่นใจ เขาใช้ชีวิตโดดเดี่ยวท่ามกลางภยันตรายรอบด้านมาตลอดอย่างไม่ยี่หระ แต่เวลานี้ลูกน้อยคืออีกส่วนหนึ่งของชีวิต เวลาจะทำอะไรเสี่ยงๆ เขาก็ต้องหยุดคิดว่าจะส่งผลอันตรายต่อลูกรึเปล่า และข้อสำคัญเขากลัวผิดสัญญาและต้องสูญเสียลูกให้กับผู้ชายคนนั้น

'เขาเหมือนลูกแท้ๆ ของผม ถ้าคินเป็นอันตรายแม้แต่ปลายก้อย ผมจะบินไปรับเขาคืน' ชายวัยกลางคนชาวอังกฤษประกาศกร้าว แต่เวลาที่ผ่านมาคีรินได้พิสูจน์แล้วว่าเขาใช้ชีวิตระวังขึ้น และสามารถปกป้องลูกชายจากอันตรายทั้งปวงด้วยอำนาจเงิน

แต่แล้วจู่ๆ ผู้หญิงคนนั้นกลับโผล่เข้ามาในชีวิต

หน้าจืด ตัวเล็ก ผมยาวประบ่า ผู้หญิงที่กล้าขี่มอเตอร์ไซค์เฉี่ยวรถของเขา พอรู้ตัวก็หน้าถอดสี ขอโทษขอโพย เพราะเขารีบหรอกจึงไม่อยากเสียเวลา แต่ไม่คิดเลยว่าจะได้พบเธออีกครั้งหลังออกจากโกดังร้าง

ป้ายทะเบียนรุ่นเก่าและกล่องโฟมบรรจุอาหารยืนยันว่าไม่ผิดคน เขากวาดตามองไปรอบๆ เห็นอะไรไหวๆ ตรงกองสังกะสี เธอคงคิดว่าหลบพ้น แต่เสื้อแจ็กเก็ตสะท้อนแสงสีส้มกลับเด่นหราผ่านรูสังกะสี เธอคงกลัวมากจึงหลบอยู่ตรงนั้น เรื่องจะให้รังแกผู้หญิง คนอย่างเขาคงไม่ทำ เปล่าประโยชน์กับการเอาชนะผู้หญิงตัวเล็กๆ ไร้ทางสู้ จึงสั่งให้ลูกน้องกลับ แต่ไม่คิดเลยว่าสองอาทิตย์ถัดมาเธอจะกลายเป็นคุณครูของลูก และกำลังเรียกเขาไปเทศนาในวันพรุ่งนี้

รอยยิ้มหยันและประกายตากร้าวผุดขึ้นบนกรอบหน้าคมคาย คล้ายกับว่ากำลังนับถอยหลังรอให้ถึงวันพรุ่งนี้อย่างจดจ่อทีเดียว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)